

## Štyri

V kukkojärvi sme odbočili ku kostolu a zaparkovali vedľa nordina.

Kostol stál na kopci. Náhrobné kamene sa v úhľadných radoch tlačili jeden vedľa druhého na brehu rieky.

Pohreb zabezpečili matkini príbuzní. Nám stačilo len prísť.

Námraza ešte nestihla skoliť všetko rastlinstvo. Listnaté stromy blčali najvyzývavejšími farbami jesene. Nad kostolom pomaly hasli posledné studené slnečné lúče.

Vošli sme dnu a sadli si do prednej lavice. Za nami sa kostol plnil ľuďmi. Muži v oblekoch robili pred oltárom posledné úpravy. Úkosom som sa obzrela a videla len neznáme tváre. Starí mladí a rodiny s deťmi sa ticho zhovárali a kývali nám na pozdrav akoby s nami zdieľali smútok. Ženám vlasy zakrývali šatky.

Kde to sme zašepkala som brorovi. Nechápem čo sa deje.

V matkinom rodisku odvetil. Zvykla spomínať miestnu komunitu veriacich. Zdá sa že tradíciám sa tu ešte vždy darí. Poobzeral sa naokolo a opätovoľ im sústrastné úsmevy. Sedeli sme tak blízko seba až som na kostnatom pleci pocítila jeho kostnaté plece.

Kto sú všetci tí ľudia šepľa som. Nemohla predsa poznať celý kostol.

Matka mala deväť súrodencov odvetil.

Z mamy sa znovu stala matka.

Nepáči sa mi že tam leží v obyčajnej drevenej debne povedal bror. Nie je ani hoblovaná.

Červy už čochvíľa zistia že má nohy i ruky chudé ako hrdlo zahmkala som text starej piesne.

Prestaň zahriakol ma bror. Viem že si na tom rovnako. Vždy viem ako sa cítiš.

Mal pravdu no nepriznala som to. Mala som chuť vyzliecť si smútočný kabát a prikryť jej ním rakvu aby sa zohriala.

Rozozneli sa zvony. Čakali sme na prelúdiu k prvému žalmu no žiadne neprišlo. Zhromaždenie povstalo. Vstali sme tiež. Potom spustili pohrebnú pieseň bez sprievodu organu. Nie že by to znelo zle. Len inakšie.

Dvaja z troch v oblekoch si šli sadnúť.

Ten tretí ktorý pôsobil najdôležitejšie si na seba pripol mikrofón a rozhliadol sa po publiku. Zdalo sa že si pozornosť užíva. Pódium i moc boli jeho na veky vekov amen.

Naše dni na zemi sú zrátané. Človek nemôže ovplyvniť ako dlho bude žiť. No dokáže ovplyvniť ako bude žiť.

A nie je to isté šepka som brorovi.

Pšššt zahriakol ma. Aspoň raz si vypočuj kazateľa ktorý vyzera že vie čo hovorí.

Hriech a odpustenie spolu súvisia povedal oblek. Zhrešíme a bude nám odpustené. Hriech nás prenasleduje na každom kroku. Diabol je nám v päťkách kade chodíme. Nastavuje nám svoje pasce aby sme do nich spadli. Väčšina z nás padne každý deň. Napríklad pri milosrdnej lži ktorú žena povie mužovi keď sa jej nevydarí jedlo. Dieťa keď odvráva rodičom. Tínedžer čo sa nevráti domov v stanovený čas.

Sú to malé hriechy. Modlíme sa za ich odpustenie a boh nám ich odpustí no žiada aby sa neopakovali. Opakované hriechy

sa kopia a stavajú tak vlastnú babylonskú vežu. Keď sa zrúti vy všetci bezvýznamní ľudkovia sa modlíte o odpustenie. Bičujete sa halúzkou a sľubujete že už nikdy nezhrešíte hriechom malého človeka. Ale to vaše nikdy viac sa neustále opakuje. Diabol vám znovu a znovu kope jamy aby ste do nich padli. Nie je to vaša chyba. Diabol má pred vami náskok a to plní svoj účel. Bez hriechu totiž niet požehnania. Bez priznania hriechov niet milosrdenstva.

Oblek k nám vystrel ruky.

Bez hriechu niet požehnania zvolal na celý kostol. Bez vyznania hriechov niet milosrdenstva.

A zhromaždenie mu odpovedalo.

Bez hriechu niet požehnania ozvalo sa z lavíc. Bez vyznania hriechov niet milosrdenstva.

Zdalo sa že jeho slová preplnený kostol značne zasiahli. Ľudia za nami fňukali nad svojimi hriešnymi životmi. Ochkali a knísali sa akoby ich práve odsúdili na smrť ukameňovaním. Na ženu v truhle už pravdepodobne aj zabudli.

Naklonila som sa k brorovi. Najprv ma nepočul.

Čo sú to za kraviny zopakovala som hlasnejšie a on sa odo mňa odtiahol.

Oblek hovoril čoraz hlasnejšie.

Sirirahanniová alebo sirikipková ako sa volala odkedy sa navzdory komunite vydala a odsťahovala na juh sa so svojím hriechom za celý život nepopasovala. Naopak kade tade obviňovala druhých aby vyzerala že je bez viny. Namiesto toho aby sklonila hlavu pred mužom ktorému darovala svoje telo a prijala za svoj hriech trest zamotala sa do pazúrov diabla. Namiesto toho aby prosila o odpustenie hriechov aby mohla okúsiť božiu milosť trvala na svojej nepoškvrnenosti a obvinila božieho služobníka.

Na čele sa mu zaleskol pot. Oči blľali a jeho telom lomcova-  
lo. Tak veľmi ho opantali vlastné slová že so sebou metal a vzdy-  
chal akoby sa chystal vyvrcholiť.

Z lavíc sa ozýval plač a vzlyky.

Po brorovej tvári sa ticho rozkotúlali slzy.

Vo mne začínala vriet zlosť. Mala som sto chutí prevrátiť  
sväteničku a zvonček na milodary rozdupať na kusy. Keď som  
si brora premerala bližšie zistila som že neplače od žiaľu. Nebol  
smutný. Zasiahla ho reč kazateľa.

Trochu prisilno som ho štuchla do rebier.

Čo robíš ohradil sa. Musíš kaziť túto peknú chvíľu. Ľudia  
tu s nami smútia čo nepočuješ.

Akurát keď som mu chcela prehovoriť do duše zhromažde-  
nie povstalo.

Úžasná milosť aký sladký je hlas

ktorý zachránil naničhodníka ako som ja.

Kedysi som bol stratený no teraz som nájdený.

bol som slepý a teraz vidím.

Po skončení žalmu sme sa ticho modlili. Oblek sa modlil  
s otvorenými očami a natiiahnutými rukami. Pripomínalo to  
zborové spievanie publika v štokholmskom skanzene až na to  
že táto verzia pochádzala z kukkojärvi.

Siri sa po štyridsiatich deviatich rokoch rozhodla vrátiť do-  
mov. Späť k nám. Rozhodla sa prosiť o odpustenie hriechov.  
Sirirahanniová povedal. Tvoje hriechy sú ti odpustené. Boh ti  
udelil milosť. Tvoja cesta k nemu je voľná.

Plač stíchol. Ženy si ponaprávali šatky. Ľudia akoby precitli.

Až na brora. Bror teraz skutočne plakal. Trochu som sa  
upokojila a chytla ho popod pazuchu.

Všetko bude dobré povedala som ako už mnohokrát predtým.